

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D. v právní věci žalobce **M. R.**, bytem B. 709/34, P., zast. Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem se sídlem v Přerově, Blahoslavova 72/4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2013, čj. KUOK 47367/2013, ve věci přestupku,**

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ustanovenému zástupci **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 1.573 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný výrokem I zrušil rozhodnutí Magistrátu města Přerova čj. MMPř/013474/2013 v části výrokové části týkající se přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měla obviněná dopustit skutkem ze dne 25. 9. 2012 a řízení zastavil; výrokem II žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Přerova čj. MMPř/013474/2013 v části výrokové části týkající se přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se měla obviněná dopustit skutkem ze dne 30. 7. 2012 tak, že text „za spáchané přestupky“ nahradil textem „za spáchaný přestupek“ a ve zbylé části napadené rozhodnutí potvrdil; výrokem III odvolání V. P. jako nepřípustné zamítl.

[2] V žalobě žalobce namítal nezákonnost, zmatečnost, nepřezkoumatelnost, porušení zásad § 2 - § 8 s. ř., neoprávněné shromažďování informací a tím porušení zákonů č. 6/2002 Sb. a č. 7/2002 Sb., porušení zásady proporcionality, práva na ochranu soukromí a osobnosti, čl. 8 Úmluvy a čl. 7 a 8 LZP EU, čl. 16 a čl. 17 Paktu o občanských a lidských právech, čl. 17 LZPS, čl. 10 Úmluvy, čl. 11 LZP EU a čl. 19 Paktu, které mají být vykládány ve smyslu čl. 18 Vídeňské úmluvy. Další nezákonnost spočívá v neuznání postavení V. P. a jeho práv, zastavení řízení bez projednání. Byl porušen čl. 2 Ústavy, resp. čl. 2/2 LZPS, nesprávně použito správní uvážení, porušena zásada dobré správy a rovnost.

[3] V doplnění žaloby žalobce upřesnil, že brojí proti všem třem výrokům rozhodnutí žalovaného, a to pro nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti výrokové části rozhodnutí, která má za následek nicotnost rozhodnutí, a dále nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení a v nedostatku důvodů pro jeho vydání. Výroková část je vydána v rozporu se zákonem a pro její nesrozumitelnost je nutné celé rozhodnutí zrušit. Žalovaný výrok I správního orgánu I. stupně rozdělil do dvou výroků, tj. do výroku o skutku ze dne 25. 9. 2012 o zastavení řízení, a do výroku II., tj. o skutku ze dne 30. 7. 2012 o změně sankce. Pokud žalobce napadl odvoláním celý výrok I rozhodnutí správního orgánu I. stupně, trpí žalobou napadené rozhodnutí vadou řízení, neboť žalovaný výrokem I řízení o skutku ze dne 25. 9. 2012 zastavil a o odděleném skutku ze dne 30. 7. 2012 vůbec nerozhodl. Pokud žalovaný ve výroku pouze změnil sankci (původní výrok II) a ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, jednoznačně opomněl vydat meritorní rozhodnutí o odvolání žalobce do výroku I o skutku ze dne 30. 7. 2012 – takové rozhodnutí dosud žalovaný nevydal, když ve výroku II pouze rozhodl o změně sankce a potvrzení výroku II prvostupňového rozhodnutí týkající se sankce a nerozhodl o odděleném skutku ze dne 30. 7. 2012 obsaženém ve výroku I prvostupňového správního orgánu. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost rozhodnutí žalovaného spočívající v nesprávném přezkumu výroku I rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jehož součástí je i skutek ze dne 25. 9. 2012, neboť pokud žalovaný ve výroku II napadeného rozhodnutí měl v úmyslu potvrdit i zbylou

část výroku I, je zřejmé, že by žalovaný tímto postupem nepochybně potvrdil i výrok o skutku ze dne 25. 9. 2012, o němž žalovaný meritorně rozhodl zastavením řízení ve výroku I. Dále namítal žalobce nezákonnost z důvodu nesprávného právního posouzení, to, že odůvodnění je nepřehledné, pouhou sumarizací provedených důkazů a zejména nemá oporu v provedeném dokazování a proto je i nepřezkoumatelné. Ve výroku I žalovaný opřel své rozhodnutí o to, že skutkově bylo jednání ze dne 25. 9. 2012 prokázáno, avšak nejde o přestupek, protože nebylo způsobilé urazit jiného na cti, takže u obviněné chybí prvek zavinění. Žalovaný tak rozhodl za použití správního uvážení, přičemž si však nemůže počínat libovolně. Žalovaný překročil meze správního uvážení – nebyly při něm opatřeny žádné důkazní prostředky, nebyly těmito prostředky provedeny důkazy a z těchto důkazů nebyla vyvozena skutková a právní zjištění logickým vyvozováním. Jednání ze dne 25. 9. 2012 dle žalobce přestupkem je, bylo prokázáno a naplňuje všechny znaky přestupku proti občanskému soužití. Obviněná si musela být vědoma, že pronáší-li předmětný výrok v rámci přestupkového řízení v kontextu znevěrohodnění výpovědi žalobce v tomto řízení, je tento výrok zesměšňující a urážlivý. U přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) PŘZ postačuje nedbalost a není podstatné, zda si ten, kdo hanlivý výrok pronáší, uvědomuje, že může být hanlivý. Výrok „*tento host pan R., že jsem se o něm doslechla, že má ve spoustě restaurací zákaz, protože majitelé hospod mě informovali, že je to problémový člověk*“ je nepochybně nadán hanlivostí za situace, kdy byl pronesen obviněnou v rámci přestupkového řízení před úřední osobou a za situace, kdy obviněná ani nespecifikovala, od koho se tyto informace měla dozvědět. Změna rozhodnutí ve výroku II o změně sankce je nezákonná a v rozporu se správním uvážením, nezohledňuje skutek ze dne 25. 9. 2012, a to zvláště za situace, kdy za jeden přestupek žalovaný uložil obviněné sankci ve stejné výši jako správní orgán I. stupně za dva přestupky. Správní orgán I. stupně porušil v rámci dokazování § 10 a § 19 zákona č. 451/1991 Sb., neboť u jednání konaném dne 18. 12. 2012 provedl k důkazu osvědčení V. P. ze dne 30. 6. 2010 (negativní osvědčení) a tímto jej zpřístupnil minimálně účastníkům řízení, přestože jde o utajované informace. Byť měl V. P. v řízení stejné postavení jako žalobce, tedy postavení navrhovatele, žalovaný ve výroku III v rozporu s § 81 odst. 4 zákona zamítl jeho odvolání jako nepřípustné. V. P. jako navrhovatel a účastník řízení měl právo podat odvolání; V. P. podal oznámení o přestupku – doručeno dne 23. 10. 2012 – č. I. 40 správního spisu. Pro porušení § 2, § 3, § 8, § 50 odst. 2, § 51 odst. 1 a § 52 s. ř. žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že odvozuje-li žalobce svou aktivní legitimaci z § 72 písm. d) zákona o přestupcích, tedy z procesního postavení navrhovatele, měl takové postavení pouze ve věci přestupků L. P. dle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích (tomu odpovídají výroky I a II), nikoli ve věci přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích (výrok III). Žalobce tedy není aktivně legitimován k podání žaloby do výroku III. Tvrzení žalobce, že žalovaný o skutku ze dne 30. 7. 2012 vůbec nerozhodl, nelze přisvědčit – z formulace výroku II vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně se potvrzuje ve zbytku části výrokové části týkající se přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) ZPř, kterého se L. P. dopustila 30. 7. 2012. Jiný jazykový výklad této formulace nepřipouští, není proto zřejmé, jak žalobce došel k tomu, že by měla znamenat potvrzení rozhodnutí

správního orgánu I. stupně ve zbytku výroku o sankci nebo dokonce ve zbytku výroku I. Žalovaný věc posoudil v souladu se zákonem, zabýval se řádně podmínkou, zda je výrok L. P. (objektivně) urážlivý, podmínkou, zda jím bylo jinému (subjektivně) ublíženo na cti, i podmínkou, zda obviněná jednala zaviněně či nikoli, zejména zda mohla vědět, že se daným slovním spojením může urážky dopustit. K posouzení uvedeného a závěru o tom nebylo třeba žádných specifických důkazů, žalovaný posoudil naplnění znaků příslušné skutkové podstaty dle okolností konkrétního případu, a to na základě správním orgánem I. stupně řádně zjištěného skutkového stavu (z vyjádření L. P., žalobce i z protokolu o ústním jednání ze dne 25. 9. 2012). Žalobce zejména při napadání argumentace žalovaného poněkud směšuje podmínku objektivní způsobilosti předmětného výroku obviněné urazit jiného na cti a znak zavinění jakožto znak skutkové podstaty přestupku, i když je třeba připustit, že spolu v daném případě souvisejí, neboť právě proto, že předmětný výrok není objektivně způsobilý urazit jiného na cti (zejména proto, že užití slovní výrazy má L. P. z doslechu, že takto žalobce neoznačuje sama), nemohla vědět, že svým výrokem může žalobce urazit, tedy nejednala zaviněně. Ke konkrétní situaci, za které byl výrok pronesen, se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Změna výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně o sankci je pak pouze mluvnického, nikoli věcného charakteru, a to v návaznosti na zrušení části rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K námitce neoprávněného použití osvědčení odkázal žalovaný na vyjádření správního orgánu I. stupně na č. I. 108 jeho správního spisu ke svědecké výpovědi V. P. při ústním jednání 18. 12. 2012 (list č. 70 jeho spisu). Uvedená námitka nemá vliv na posouzení merita věci, tudíž i na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. K námitce o procesním postavení V. P. žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a pro upřesnění dodal, že v případě přestupku L. P. dle § 49 odst. 1 písm. c) PŘZ nešlo o přestupek projednávaný ve smyslu § 68 odst. 1 tohoto zákona na návrh, jelikož nebyl spáchán mezi blízkými osobami. Žalovaný soudu navrhl, aby vydal usnesení, kterým podanou žalobu v části, v níž napadá část výrokové části rozhodnutí žalovaného III dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl a ve zbylé části rozsudkem zamítl jako nedůvodnou.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 23. 5. 2013.

[6] Ze správního spisu soud ve vztahu k souzené věci zjistil, že návrhem ze dne 15. 8. 2012 žalobce oznámil přestupek, který měla spáchat L. P., když 30. 7. 2012 kolem 18. h v hostinci U Mostu v Přerově, Jateční ulici, žalobci řekla: „*To neznamená, že hloupě věříš v Boha a chodíš do kostela, že mě něco dokážeš, já mám známosti, jsem čestná*“. Obviněná v rámci pokusu správního úřadu o smír uvedla, že nic takového neřekla, ale aby neměla problémy, je ochotna se žalobci omluvit. Žalobce se smírem nesouhlasil. Navrhl výslech svědka V. P. a uvedl, že výrok obviněné ho urazil, že vede další trestní jednání, že mají s obviněnou obchodní a soukromé spory. Obviněná se 30. 7. 2012 žalobce při obsluze ptala, co mu udělala, že na ni posílá stále kontroly, a že když uctívá víru, tak by se podle toho měl chovat,

že obviněná se chová čestně a na to jí žalobce odvětil, že ještě bude mít hodně možností, aby ukázala, jak se umí bránit. V té době seděl s žalobcem pán, který se vydává za soudce. Obviněná dodala, že se o žalobci *doslechla, že má ve spoustě restaurací zákaz, protože majitelé hospod, kteří ji informovali, že je to problémový člověk*. Na to reagoval žalobce, že je to lež, pomluva, nemá v žádné restauraci zákaz. Obviněná na své výpovědi trvala. Svědek V. P. ve své výpovědi potvrdil, že slyšel 30. 7. 2012 výrok obviněné a považuje jej za invektivu, v restauraci na rozdíl od ostatních nepopíjel alkohol, předal úřadu písemné vyjádření. Obviněná navrhla výslech svědka M. S. a doložila úřední záznam o podání vysvětlení. Podle písemného vyjádření V. P. při společném vstupu do restaurace na ně zakřičel jeden z hostů: *přišel udavač* a poté obviněná na ně volala, že nemají Birell, klobásky atd., začala provokovat a urážet žalobce, řekla mu, že ho živila a že ví, že ji udal, řekla, že má známosti, narážela na víru žalobce a použila invektivy, mluvila hlasitě a slyšeli to všichni hosté v restauraci, šlo o naplánované chování, chtěla je zesměšnit před ostatními, žalobce a svědek byli jejím chováním zhnuseni. Podle předloženého podání vysvětlení vypovídala obviněná na policii poté, co ji žalobce upozornil, že na ni podá žalobu pro ublížení na osobnostních právech. Zná ho z hospody U Mostu, kterou provozuje, byl její známý, tvrdil, že zná veškeré paragrafy a zákony, že ho neporazí žádný právník, radil jí, ale zastupování jí soud zamítl, za ty služby si bral v hostinci cigarety, pivo, jídlo s tím, že to časem zaplatí, celková částka činila 30.000 Kč, v květnu 2011, kdy prodal dům, jí dal 15.000 Kč. Od toho května se začal chovat jinak, byl arogantní, pokřikoval a popíral to, že se znají, pak na ni přišlo pět kontrol, přitom v r. 2010 ho pozvali s partnerem na Vánoce 2010 na večeři, aby nebyl sám. Asi se jí mstí za to, že se k ní nemohl nastěhovat a žít s ní. Vždy přijde do hospody poté, co ji vykradou, podívat se. Obviněná má strach o sebe a svého přítele.

[7] Dne 22. 11. 2012 doručil žalobce správnímu orgánu oznámení přestupku ze dne 25. 9. 2012. V podání vysvětlení obviněná k tomu uvedla, že nešlo o veřejné jednání. Při jednání 13. 12. 2012 obviněná uvedla, že žalobce na cti neurazila, není si toho vědoma. Při jednání dne 18. 12. 2012 žalobce uvedl, že je věřící člověk a výrok obviněné ho urazil. Tvrzení obviněné z 25. 9. 2012 je lež, nechť obviněná doloží jediného majitele restaurace, kde má žalobce zákaz.

[8] Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí obviněná písemně 14. 1. 2013 uvedla, že podání a výroky žalobce vůči ní jsou od počátku vymyšlené, překroucené a lživé. Jeho smyšlené historky obviněnou uráží, poškozují její jméno a firmu. Zvažuje další kroky, protože tato jednání se hromadí. To, že žalobci a svědku řekla, že pro ně nemá zboží, bylo proto, že chybělo po vykradení. Žalobce býval v hostinci spokojený, později však naopak ona čelila jeho vulgárním urážkám, které citovala, a nikdy na ně nereagovala.

[9] Rozhodnutím ze dne 30. 1. 2013, čj. MMP/013474/2013, správní orgán I. stupně uznal obviněnou vinnou ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, kterého se dopustila tím, že jinému ublížila na cti, když dne 25. 9. 2012 v rámci ústního jednání, které se konalo na Magistrátě města Přerova, odboru evidenčních, správních služeb a obecního živnostenského úřadu, oddělení přestupků, urazila na cti pana žalobce, a to výrokem „že tento host pan R., že jsem

se o něm doslechla, že má ve spoustě restaurací zákaz, protože majitelé hospod, kteří mě informovali, že je to problémový člověk“. Za to jí byla uložena pokuta ve výši 800 Kč. Řízení ve věci přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích o skutku ze dne 25. 9. 2012 bylo zastaveno, neboť nebylo obviněné prokázáno. Po obšírném popisu provedeného jednání a jednotlivých úkonů správní orgán I. stupně uvedl, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, neboť tento její skutek nelze hodnotit jinak než jako narušení občanského soužití ublížením na cti jinému, když uvedeným výrokem žalobce urazila. Tento závěr opřel správní orgán o výpověď svědka V. P., kterou shledal jako hodnověrnou, stejně jako tohoto svědka. Shodné hodnocení učinil správní orgán I. stupně u přestupku urážky na cti žalobce, přičemž jako důkaz užil výpovědi obviněné do protokolu ze dne 25. 9. 2012. Občanské soužití, chráněné § 49 odst. 1 přestupkového zákona, je souhrn pravidel nutných pro klidné a spořádané soužití občanů v daném místě a čase. Objektem skutkové podstaty je občanské soužití, druhovým objektem pak zájem na ochraně cti, lidského zdraví apod. Přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo ho vydá v posměch. Podmínkami naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku je skutečnost, že jinému bylo ublíženo na cti a že výrok je způsobilý jiného urazit nebo vydat v posměch (zesměšnit). Obviněná naplnila všechny tyto znaky a prokázané výrazy vyřčené obviněnou vůči žalobci jsou bezesporu způsobilé zasáhnout čest druhého a žalobce se jimi důvodně cítil uražen na své cti. V prvním případě se užitý výrok týkal náboženského přesvědčení žalobce, v druhém případě výrok „problémový člověk“ je urážlivý, a to ve vztahu k údajnému zákazů vstupu do jiných restaurací. Obviněná se přestupku dopustila z nedbalosti vědomé.

[10] V odvolání žalobce žádal zejména překvalifikování na přestupek podle § 49 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona, dále brojil proti zastavení řízení a předcházející nedostatečné dokazování a zjištění skutkového stavu, šlo o pokračující přestupek.

[11] Napadeným rozhodnutím žalovaný aproboval uznání obviněné vinnou ze spáchání přestupku ze dne 30. 7. 2012. Nutnost aplikace § 49 odst. 1 písm. e) [nikoliv d] zákona o přestupcích kvůli náboženskému přesvědčení žalovaný neshledal, protože nešlo o trvalý přestupek charakterizovaný vyvoláním a udržováním protiprávního stavu spočívajícího v působení újmy jinému. Jednání obviněné dne 25. 9. 2012 bylo sice skutkově řádně zjištěno, avšak právně vyhodnotil žalovaný toto jednání tak, že nebylo objektivně způsobilé urazit jiného na cti. V daném případě se obviněná doslechla informace o žalobci od jiných osob, aniž je ovšem sama ze svého přesvědčení tvrdila a takto ho označovala. Není zde naplněn znak zavinění, neboť obviněná nemohla vědět, že takovýmto slovním spojením může žalobce urazit a potažmo narušit občanské soužití. Uvedené nevylučuje, že se žalobce mohl subjektivně cítit jejím výrokem uražen, jak konkrétně uvedl. Obviněná vypovídala při ústním jednání, v němž uplatňovala své právo na obhajobu, které je konstruováno velice široce a z jeho rámce takové prohlášení nevybočuje. Obviněná se vyjadřovala k jednání, které jí bylo kladeno za vinu, včetně okolností jejího jednání a osob přítomných na místě činu. Žalovaný v daném případě v předmětném

vyjádření urážku nespatriil. Protože byla uložena úhrnná sankce, učinil žalovaný výrok II a odůvodnil výši pro pokutu za jeden přestupek s ohledem na její výši v dolní třetině, horní hranici pokuty ve výši 5.000 Kč a spáchání přestupku před více lidmi. Stížnosti ze dne 26. 3. 2013, že žalobce nebyl vyrozuměn o postoupení odvolání žalovanému, žalovaný vyhodnotil jako doplnění odvolání a sdělil, že takovou povinnost mu zákon neukládá.

[12] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[13] V návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2015, č. j. 10 As 60/2015 – 30, ke včasnosti, obsahu a důvodnosti námitek žalobce krajský soud usoudil takto:

[14] Dne 29. 5. 2013 žalobce převzal napadené rozhodnutí a žaloba byla podána 23. 7. 2013 včas.

[15] Výzva k doplnění žaloby byla žalobci doručena dne 22. 8. 2013. Lhůta k doplnění žaloby byla soudem prodloužena do 31. 10. 2013, doplnění žaloby bylo soudem doručeno dne 31. 10. 2013.

[16] Soud projednal doplnění námitek jakožto jejich rozšíření v souladu s právním názorem podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2004, čj. 2 Azs 63/2004 – 46, www.nssoud.cz (*má-li žaloba jiné vady než absenci jakéhokoliv žalobního bodu či absenci vymezení rozsahu, v němž je rozhodnutí napadáno, vyzve předseda senátu žalobce k odstranění vad podání podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. i po uplynutí lhůty podle ustanovení § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. To platí i pro upřesnění žalobních bodů již v žalobě obsažených*).

[17] Žalobní námitka, že žalovaný nerozhodl o odvolání proti výroku v části týkající se skutku ze dne 30. 7. 2012, je nedůvodná. Správní orgán I. stupně rozhodl o skutku ze dne 30. 7. 2012 ve výroku I (mimo rozhodnutí o skutku ze dne 25. 9. 2012) tak, že L. P. uznal vinnou ze spáchání tohoto přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 23. 5. 2013 výrokem II změnil toliko textaci (formulaci, resp. gramatické vyjádření) ze slov „za spáchané přestupky“ na slova „za spáchaný přestupek“. Tato mluvnická oprava byla nutná proto, že žalovaný řízení o přestupku ze dne 25. 9. 2012 výrokem I zastavil a ponechal uznání viny pouze za přestupek ze dne 30. 7. 2012. Z uvedeného se podává, že na skutek ze dne 30. 7. 2012 se vztahuje výroková část rozhodnutí o odvolání, již se podle § 90 odst. 5 správního řádu napadené rozhodnutí ve zbytku potvrzuje. Soud shledal, že žalovaný postupoval zcela v souladu s § 90 odst. 5 věta druhá správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., ve znění účinném ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí), podle kterého *jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí*.

[18] Není pravdou, že by žalovaný změnil výši sankce uložené správním orgánem prvního stupně, pokuta ve výši 800 Kč byla ponechána v původní výši a výrok II rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný svým rozhodnutím nijak

nezměnil. Citovaným výroků žalovaného odpovídá i odůvodnění a mezi výroky a odůvodněním není rozpor. Jmenovitě k tomu, že sankce není měněna, se žalovaný vyjádřil v posledním odstavci strany 5 a prvním odstavci stany 6 žalobou napadeného rozhodnutí.

[19] Odůvodnění v rozhodnutí žalovaného navazuje na výroky a neabsentuje k žádnému výroku či jeho části. Proto rozhodnutí žalovaného není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

[20] Žalovaný jasně odůvodnil v části označené „ad I. a II.“ na stranách 3 až 5 žalobou napadeného rozhodnutí, proč zastavil řízení v části týkající se skutku ze dne 30. 7. 2012. S tímto rozhodnutím a jeho odůvodněním se soud ztotožnil.

[21] Podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 7. 12. 2012, tj. ke dni spáchání přestupku, a to v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích), *přestupku se dopustí ten, kdo jinému ublíží na cti tím, že ho urazí nebo vydá v posměch.*

[22] O znění výroku L. P. nebylo mezi účastníky soudního řízení správního sporu. L. P. měla pronést výrok: *„tento host pan R., že jsem se o něm doslechla, že má ve spoustě restaurací zákaz, protože majitelé hospod mě informovali, že je to problémový člověk“.*

[23] Žalovaný nepovažoval jednání L. P. za objektivně způsobilé urazit žalobce na cti. L. P. podle obsahu výroku se měla o uvedených skutečnostech pouze doslechnout, netvrdila je jako svoje přesvědčení a takto žalobce sama neoznačovala. Obviněná nemohla vědět, že taktovým výrokem může žalobce urazit a narušit občanské soužití. Žalovaný naznal, že by se žalobce výrokem mohl subjektivně cítit uražen z důvodu žalobcem tvrzené lživosti výroku. Žalovaný ve výroku urážku nespatořoval. Podle žalovaného nebyly naplněny všechny znaky přestupku a jmenoval konkrétně zavinění. Pojmovým znakem přestupku podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích je skutečnost, že se jedná o výrok urážlivý nebo zesměšňující, a dále skutečnost, že pachatel o této jeho povaze ví, neboť nikdo se nemůže dopustit urážky, pokud neví, že urážku hanlivým výrokem páchá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006 - 53). Naplnění vědomé nedbalosti v daném případě vyvrátila svědecká výpověď L. P. ze dne 13. 12. 2012, podle které si není vědoma, že žalobce urazila na cti.

[24] V souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2007, č. j. 2 As 60/2006 – 53, po žalobkyni jako soukromé osobě nelze spravedlivě požadovat, aby svůj výrok o zákazu vstupu žalobce do jiných restaurací musela prokazovat důkazy.

[25] Ve vztahu k žalobním námitkám soud nezjistil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani porušení základních zásad činnosti správních orgánů. V napadeném rozhodnutí ani v řízení, které jeho vydání předcházelo, ve vztahu k osobě žalobce nebylo zjištěno neoprávněné shromažďování informací, práva na

ochranu soukromí a porušení zákonů č. 6/2002 Sb a č. 7/2002 Sb. – tuto a další související námitky týkající se V. P. soud považuje za související s žalobou proti výroku III napadeného rozhodnutí. V této části soud žalobu odmítl usnesením ze dne 11. 2. 2015, které nabylo právní moci dne 16. 2. 2015 a proti kterému žalobce nikterak dosud nebrojil. Soud nezjistil porušení zásady přiměřenosti ani čl. 8, resp. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (č. 209/1992 Sb.), tj. práva na respektování rodinného a soukromého života, resp. svobody projevu. Čl. 7, 8 a 11 Lisabonské smlouvy na souzenou věc vůbec nedopadají, stejně jako čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Čl. 16, 17 a 19 Paktu o občanských a lidských právech nebyly přezkoumávaným rozhodnutím a řízením porušeny: byla uznána právní osobnost všech účastníků řízení a dotčených osob (čl. 16), nikdo nebyl vystaven svévolnému zasahování do soukromého života, do rodiny, domova nebo korespondence ani útokům na svou čest a pověst (čl. 17 odst. 1) ani nebylo porušeno právo na svobodu myšlení, svědomí a náboženství (čl. 18). Nebylo zjištěno porušení čl. 2 Ústavy ani čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ostatně žalobce tyto námitky nijak relevantním způsobem nekonkretizoval.

[26] Soud neshledal jako opodstatněnou námitku o tom, že odůvodnění výroku I nemá oporu v provedeném dokazování. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně, s jehož zjištěními a závěry se žalovaný ztotožnil, správní orgán I. stupně vyhodnotil protokol o jednání ze dne 25. 9. 2012. Proti znění protokolu nikdo žádným způsobem nikdy nebrojil. O jeho znění tak nevznikl žádný spor. Stejně jako o znění výroku, který pronesla L. P.. Spor se týkal pouze vyhodnocení výroku z hlediska subjektivní stránky, což je otázka právního posouzení věci.

[27] Podle § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s. soud správní uvážení nepřezkoumává, pokud správní orgány nepřekročily jeho meze nebo jej nezneužily. V daném případě soud při výkladu neurčitých právních pojmů (zejména *urážka na cti*) nezjistil ani překročení mezí správního uvážení, ani jeho zneužití. Námitka, že k překročení mezí správního uvážení došlo tím, že správní úřad neopatřil žádné důkazní prostředky, neprovedl důkazy a nevyvodil z nich logicky skutková a právní zjištění, je lichá. Důkaz byl proveden právě protokolem z jednání ze dne 25. 9. 2012, a to při jednání u správního orgánu I. stupně dne 13. 12. 2012, dále svědeckou výpovědí L. P. při jednání dne 13. 12. 2012. Důkaz protokolem ze dne 25. 9. 2012 byl dále proveden při jednání dne 18. 12. 2012, jehož se účastnil žalobce a vypovídal při něm jako svědek a kde se seznámil s výpovědí L. P..

[28] O shora vypsanych důkazech pojednává rozhodnutí správního orgánu I. stupně. To není mezi účastníky sporné. Na stranách 9 až 11 správní orgán vyvodil z provedených důkazů závěry a podrobně je popsal a důkazy vyhodnotil. Přitom u výroku ze dne 30. 12. 2012 posoudila jednání L. P. jako přestupek, avšak jednání ze dne 25. 9. 2012 již nikoliv. Oba úsudky byly řádně odůvodněny.

[29] Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že výrokem ze dne 30. 7. 2012 naplnila paní L. P. všechny znaky přestupku a v případě výroku ze dne 25. 9. 2012 chybí subjektivní znak přestupku, jak bylo odůvodněno výše.

[30] Pro úplnost soud dodává, že námitce nicotnosti napadeného rozhodnutí soud nepřisvědčil. Žalobce spatřoval důvod nicotnosti v nesrozumitelnosti výrokové části rozhodnutí, v čemž rovněž spatřoval nepřezkoumatelnost. Nicotnost rozhodnutí (ke které by musel soud i bez žalobní námítky přihlídnout v souladu s § 76 odst. 2 s. ř. s.) neshledal soud sám, ani z podnětu žalobce, a to ani celého ani části rozhodnutí. Jako klíčové pro svou úvahu shledal zdejší soud rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, čj. 6 A 76/2001 – 96, nicotnost je tak intenzivní vadou rozhodnutí, že jej nelze vůbec za rozhodnutí považovat. Pro stručnost soud odkazuje na jeho plné odůvodnění.

[31] Soud shledal námitky žalobce jako nedůvodné, tedy nezjistil nezákonnost napadeného rozhodnutí, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

[32] Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalobce žádné neuplatnil a soud ze spisu žádné nezjistil a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

[33] Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování, spočívající v odměně za jeden úkon právní služby podle § 7, § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, za podání kasační stížnosti 1.000 Kč. K tomuto úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč. K celkové částce 1.300 Kč náleží podle § 35 odst. 8 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 273 Kč. Celková odměna za zastupování činí 1.573 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Olomouc 23. 2. 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova, Ph.D., v. r.
samosoudkyně